

כ"י שרית בור בינייהו אתיא בוליהו. מה שפי' הקונטרס דשן אמר מבור ואש דכי פרסת מה לאש שכן מועדת לאכול בין ראוי לה בין שאין ראוי לה תאמר בשן שאין מועדת לאכול אלא בראוי לה וקשה דלא אשכחן שאינו ראוי בשן דאם אכלה דבר שאין ראוי לה לא היה מולדה דשן אלא מולדה דקרן כיון דאין הנאה להזיקה ואי משכחת בשום ענין יליף מאל דמתחייב קצ' בלא ראוי^א ונראה דשן נמי אתי בפלגא דיינא או מאלש לחרויה ומיאו ויל' לפירוט הקונטרס דשפיר פרכינן פירכא דלא שייכא בשן דכהאי גונא פריך בהחובל [לקמן דף פט.] גבי עבד ואשה מה לאשה שכן אינה צמיאה אך מה שפירש דור יוכיח שאין מועד לדבר שאין ראוי לו כגון אדם קשה חמא דלא פטר אדם אלא ממימה ולא ממוקין ועוד אטו מושם דפטר אדם ממוקין אף ראוי והלא בשן נמי פטור טמון^ב ועוד דלקמן (דף טו:) גבי חומר צבור מנצור אין מוצא לרבי יהודה דמחייב על נזקי כליס צבור אין ראוי צבור והא משכחת ליה אדם אלא נראה דאדם נמי חשוד ראוי לצבור דראוי למועד בהבלא^א אין ראוי דלא מוקא להו הבלא^א ואפי' דכלים חדמי מפקעי בהבלא כדאמר בסוף פרק הפרה לקמן (דף נד.) מ"מ י"ג כליס שאין מתקלקלים בהבלא וא"ת והיי אמי אש מבור וחד מאינן מה לאינן שכן אין כח אחר מעורב בו תאמר באש דכח אחר מעורב בו דהוי קולא מדפריך בסמוך גבי אבנו וסכינו ומשאו מה לצבור שכן אין כח אחר מעורב בו וי"ל דבור שנטעה בלא כח אחר חמור מאבנו וסכינו שלא הזיקו בהליכתו אלא לבתר דניימי ולא נעשו צור אלא ע"י כח אחר אבל אש שהולך ומזיק בהליכתו ע"י כח אחר חמור מבור שאין הולך ומזיק אלא בנקומיו והא דקאמר בסמוך אש תוכיה שכן כח אחר מעורב בו ויחייב ה"פ אע"ג דכח אחר מעורב בו וחושידי ליה כאילו בעזמו עושה את הכל ויחייב משום חיויי ה"פ אע"ג דכח אחר מעורב בו חשודים כאילו בעזמו עושה את הצור הוא בלא כח אחר אי נמי היינו דפריך מה לאש שכן כח אחר מעורב בו דידיה^ב חמור יותר שע"י זה הולך ומזיק למרחוק מה שאין כן בצבנו וסכינו ומשאו וא"ת והיי אמו כולהו מאש וצור מה לאש וצור שכן מעשיו גרמו לו כדמפרש לקמן גבי צור המתגלגל ואש נמי מעשיו גרמו לו שהדליק האש וי"ל דלא חשיב אש מעשיו גרמו לו כיון שהרוח מסייעו וא"ת מצור ואדם נמי היכי אמו מה לצבור ואדם שכן מעשיו גרמו לו וי"ל דאמו מבור ואדם ישן או נופל מן הגג ברוח שאינה מנייה דחייב כדאמר לקמן בסוף פרק שני (דף ס.) וא"ת מבור ורגל היכי אתי מה לצבור ורגל שכן הזיק מני דלקמן חשיבין צור הזיק מני וי"ל דאין צור הזיק מני טפי מאחריס ולא קאמר לקמן היכי אלא להזכיר צורא אחת ששזה צבור וכתל ואילן: **ש"ב** מועדין וכו'. אין לפרש שממילין נוק שלם דאם כן קרן נמי אתי כיון דלא כתיב^ב אלא מפרש ר"ת דמועדין מתחילתן היינו שדרכן להזיק משא"כ בקרן דקתם שוריים בחוקת שימור קיימי למ"ד^א פלגא דניקא קנסא ולמ"ד אדרבה קרן עדיפא היינו למ"ד פלגא ניקא ממונא שדרכו להזיק ולא קיימי בחוקת שימור^א ולא כמו שפירש הקונטרס דלא איתפרש היכא: "ג"י **ה"ר** בותייהו. היה מני למימנ דכולהו אינטיריך למיכתב דאי לא כתיב אלא היה נפקא ממד מהנך וצור היה פטרי בהו כלים ואי יליף ממד מהנך ומאש היה פטרי בהו טמון ומנמי לא קמי אלא להגדיל מורה ויאליר: **ב"ר** רשפ"ד בו את הב"ים. אגב אורחיה נקטיה דבור לא אתי מכולהו: **א"ש** רשפ"ד בו את הטמון. היה מני למימנ לחייב בו את הכלים דאש לא אתי מבעלי חיים אלא ממד מינייהו וצור דפטר צו את הכלים:

א) לקמן י. כח: ג. נג:
ב) רש"י ופי' רש"י,
ג) כ"ס: ב. כולהו אינן מינייהו, ד) [שמות כא, ו] פ"י שכן דרכו לינון ולהזיק. רש"י ו. [לקמן טו, א] ו. רש"י מ"ז ופי' רש"י.

הגהות הגר"א

א) רש"י ד"ה ולמנן דאמר כו' לא אמרש היכא. י"ב הוא דמף הקודם:

מוסף תוס'

א. ודאי אי לא בחבא מוכיחי תתיי דלא תהיה מועדת לכל דבר כמו אש דאחיא מיניה. רבנו ישעי' בסעיף. ג. וי"א דכ"א אש נמי, אינו מועדת לשטאפו ראוי נחשיב ר"ס. ג. ופי' דמי' [ש"ת], אינו חשוד בכך אינו ראוי, אלא גורם כמו טמון באש. ר"ס. ד. שאינו רגיל להשבר להחלקיל ולא להשבר מחמת ההבל. ר"ס. ה. דאילו באנו למדוד את הקרן מן השאר, אף אנו נאמר שלא יהא חילוק בין תמה למועדת וכולן משלמין נוק שלם, דמקום שבתא. רש"י. ו. ומתחילתן מועדין הן הולך ולהזיק כשאר הנוזקין ועדיפא מינייהו שהיא לעולם כונתה לחזק. רש"י.

לכבוד רחמנא פריט. צור ומצעה ומימי אש מינייהו דכי פרסת מה לקרן שכן כוונתו להזיק איכא למימנ שן מוכיח מה לשן שיש הנאה להזיק קרן יוכיח ולכך דאמר מצעה זה אדם מימי הכי כי פרסת מה לשור שכן כוונתו להזיק תאמר באש אדם יוכיח שאפילו אין כוונתו להזיק חייב דמנתן [לקמן דף טו.] אדם מועד בין ער בין ישן מה לאדם שכן חייב בצרעיה דברים שור יוכיח הגז השה שבהן שדרכן להזיק ושמידתן עליך אף אי אביא אש: דבר אחר חמא מתרמי נמי לא אפי' אפי'. דלא ראי קרן ומצעה שיש בהן רוח חיים כהרי אש כו'. וכולהו כי שדים צור מינייהו אפי'. אי כתיב צור וחדא מהנך אתי' כולהו^א [ומההוא ומאריך^ג צדד השנה דאי כתיב צור וקרן אתי' שן מינייהו הכי מה צור שאין דרכו לינון ולהזיק חייב שן שדרכו לינון ולהזיק לא כל שכן מה לצור שכן מחילת עשימו עומד לנוק תאמר בשן קרן יוכיח מה לקרן שכן כוונתו להזיק צור יוכיח וצור הזיק הגז השה שבהן שדרכן להזיק ומוקין כו' אף אי אביא שן וכן רגל מקרן יוכיח מה לקרן שכן כוונתו להזיק צור יוכיח וכן אש מקרן וצור ככולן מחילת הזיק מה צור שאין דרכו לינון ולהזיק חייב אלו כולן שדרכן לינון ולהזיק לא כ"ש מה לצור שכן מחילת עשימו כו'. וכן אי כתיב צור רחמנא צור וכן אמו כולהו אינן קלמ' מקרן דהאי דינא מה צור שאין דרכו לינון ולהזיק חייב רגל ואש לא כל שכן וכן אדם מה לצור שכן מחילת עשימו למוקין חמור מאבנו וסכינו שלא הזיקו מה לשן שכן יש הנאה להזיק תאמר בכל אלו צור מוכיח הגז השה כו' אף אי אביא כל אלו אבל קרן לא אתי מינייהו דאיכא למיפריך כו' אי להלד השה שצבור וכן שכן מועדים מתחילתן תאמר בקרן. וכן אי כתיב צור רחמנא כולהו מהא דינא דבור לצר מקרן דכי פרסת מה לצור שכן מחילת עשימו למוקין חמור מאבנו וסכינו שלא הזיק מה לצור שכן מעשיו גרמו לו שהדליק האש וי"ל דלא חשיב אש מעשיו גרמו לו כיון שהרוח מסייעו וא"ת מצור ואדם נמי היכי אמו מה לצבור ואדם שכן מעשיו גרמו לו וי"ל דאמו מבור ואדם ישן או נופל מן הגג ברוח שאינה מנייה דחייב כדאמר לקמן בסוף פרק שני (דף ס.) וא"ת מבור ורגל היכי אתי מה לצבור ורגל שכן הזיק מני דלקמן חשיבין צור הזיק מני וי"ל דאין צור הזיק מני טפי מאחריס ולא קאמר לקמן היכי אלא להזכיר צורא אחת ששזה צבור וכתל ואילן: **ש"ב** מועדין וכו'. אין לפרש שממילין נוק שלם דאם כן קרן נמי אתי כיון דלא כתיב^ב אלא מפרש ר"ת דמועדין מתחילתן היינו שדרכן להזיק משא"כ בקרן דקתם שוריים בחוקת שימור קיימי למ"ד^א פלגא דניקא קנסא ולמ"ד אדרבה קרן עדיפא היינו למ"ד פלגא ניקא ממונא שדרכו להזיק ולא קיימי בחוקת שימור^א ולא כמו שפירש הקונטרס דלא איתפרש היכא: "ג"י **ה"ר** בותייהו. היה מני למימנ דכולהו אינטיריך למיכתב דאי לא כתיב אלא היה נפקא ממד מהנך וצור היה פטרי בהו כלים ואי יליף ממד מהנך ומאש היה פטרי בהו טמון ומנמי לא קמי אלא להגדיל מורה ויאליר: **ב"ר** רשפ"ד בו את הב"ים. אגב אורחיה נקטיה דבור לא אתי מכולהו: **א"ש** רשפ"ד בו את הטמון. היה מני למימנ לחייב בו את הכלים דאש לא אתי מבעלי חיים אלא ממד מינייהו וצור דפטר צו את הכלים:

להזיקויהו. למה שיש בזה מה שאין בזה: לפטור צורש הרבים. דכתיב זהו וצער בשדה אחר דלא חייבין אלא ברשות הנזק; פלוגתא דרבי יהודה ורבנן לקמן בשליה פרק שור שנחא את הפרה [נג]. ודרשה דבור נראה צעני דכדי נסיב לה דהא צור אינטיריכא ליה מוכיח דהא מכל מרי מינייהו לא נפק דכולהו דרכן לינון ולהזיק לצר מבור אלא אידי דדריש להלכות האחרים נקט לה נמי: לפטור צו את האדם. כדדרשין [לקמן כח:] שור ולא אדם: אדם. להכי כתיבה רחמנא: לחייבו בצרעיה דברים. צער ריפוי שבת ובזשת משא"כ בכל הני: לפטור צו את הטמון. שאם היו צבדים טמונים בגדיש פטור המצער דכתיב ציה [שמות כב] או הקמה ודרשין בשליה הכונס אלן לדיר [לקמן דף טו.] מה קמה בגלי אף כל גליי לאפוקי טמון דלא מה שאין כן בשור וצור ומצעה ורבי יהודה קא פליג התם: לאתויי

ארבעה אבות פרק ראשון בבא קמא

(א) ולעיל ג: (לקמן כח: טא:);
 (ב) ולעיל ג: (לקמן יט:);
 (ג) וקדושין ה: טא: וי"ג;
 (ד) לקמן ז: (ה) ורש"י
 מ"ח:ו; (ו) ודף ג: ד"ה
 משרון; (ז) ז"ל דפרש"י;
 (ח) ז"ל המחנה"ל; (ט) וי"ג
 בתוספת ד"ה שוד"ו; (י) ז"ל
 מוזיק

גליון הש"ס

תנ"כ ד"ה מה לבד שכן
 שלא ברשות דאפי' עשאו
 ברשות ע"י לקמן כח ע"ג
 מוס' ד"ה ט"ז:

מוסף ר"י

כולם מבורר למדנו. כל
 מקלה נזיר הוא ואפי' ג' דלא
 הפקיר (וע"ז א). כל אלו
 שאמרו. מממם מותרין
 לקבל קרי' ואלו הן
 פותקין ביבמותיהן. לקבל
 שופי' שלהן כהני' פ' ט'
 ע"ז נזיר המקלה שפי'ן
 כ"ז מי שפסידה ביה לר"ה'
 (לקמן ט').

מוסף תוס'

א. פירוש (ואי"כ) השני
 שבאה התקלה על ידו
 חייב ולא הראשון. ר"פ.
 ב. הכא נמי לא יתייבב
 המגלגל, אפי' רכחו הוא.
 ר"ס. ג. אבל לקמן
 מייחז כשמשבר כלי' דר'ן
 הליכ' ר"פ. ד. ויהו
 לבעל התקלה ליהור
 במחל'ו שלא יטלה
 הכל' עם החררה. רפ"א.
 ה. ואבאי. והא ארס
 שורף בן דעת ופטר בעל
 הבור. רפ"א. ו. וי"א
 שלא כבודו אמאי יתייבב
 בברשת. מוס' לקמן נג ע"ג
 ד"ס ש"ב. ז. וא"ח הנהא
 למ"ד חיוב יבדו ברה"י,
 אלא למ"ד בור ברשותו
 והפקיר רשותו ולא הפקיר
 בור. הנה מאי שלא
 ברשות איבא. וי"ל. ר"פ.
 ח. תוך הדין. ר"פ.

לאסווי' ליחה נירו. שאם ליחה האש חרישמו של צבירו או סקסכה
 אצניו חייב. בצבנים שיין לשון סקסוך שלא נשרפו לגמרי אלא
 סקסכה ונדבקה האש בהן וסקסכה מעט כדלמרינן (חולין דף יז:)
 גבי פגימת סכין מסוכסכת מרוח אחרת שלא נפגמה מצ' לזדון לגמרי.

והכי כתב אש לחייבו זהני דנפקא
 לן התם (לקמן ט.) מאו השדה דלא שמשעין
 מהנך דמתינין הא מילתא לייחייב
 דבנר שאינו ראוי לה כגון הכא שאין
 עיקר אש בכך: ה"ז השוה שבהן
 שדרכן להזיק נר. דמשמע אף כל
 שדרכו להזיק ושמירתו עליך ומאי
 מנית לאסווי': היינו אש. דמולדה
 דאש היא דמאי שגח אש מינה שכן
 כח אחר מעורב בה הני נמי כח אחר
 כו': כמר דנייחי' מוקי צנן שור או
 חמור: אי דאפקריה צין לרצ צין
 לשמואל (דל"ג: ט.) (בהפקר צפ' המניח
 את הכד (לקמן דף טח:); היינו נזיר.
 דמרייהו אמרי כל תקלה שהפקיר
 נפקא לן מצור דחייב דמי היכי
 דחיובה דבור הוא צרה"ר דהוי הפקר
 כדלמרינן צפ' שור שנגח את הפרה
 (לקמן דף ע"ט:); על עסקי כרייה
 ופמיתה צלה לו אף כל תקלמה
 שהפקיר חייב דהא נמי תמילת
 עשייתן לזנק דהוא ליה לאסוקי
 אדמעי' דסופו ליפול כרות מנייה':
 אש סוכיה. והיינו דנקט צמת' ה"ז
 השוה: שכן דרו' וילך ה"ו. אכל אלו
 לא היוקו בהליכתן אלא השור והחמור
 נתקל בהן: וזו צנן דיו'. דליכא
 למפדן מה לצור שכן אין כח אחר
 מעורב בו לצור אלא אש השוה
 דמתינין: צורו המסוגלגל כגון
 הניח אצן צרה"ר ועודיה במקומה
 לא היוקה וגלגלה רגלי אדם ובהמה
 למקום אחר והיוקה ע"ז: אי צהדי
 דאולו מוקי נר' לא גרס והכי
 גרסינן היכי דמי אי דאפקריה צין לרצ
 צין לשמואל נר': מעשיו כרייתו
 גרמה את היזק אכל מעשיו של זה
 לא היוקו אלא רגלי אדם ובהמה
 שגלגלוהו: שור ויוכי. שאין מעשה
 צעלי' גרמו היזק אלא ממונו היוק
 והיינו ה"ז השוה דנקט צמתנין:
 כל אלו שאמרו. וקחשיב ואילן להו
 אלו הפותקים צינותיהם וגורפין
 מערותיהם כלומר כל אלו שאמרו
 חכמים שיש להן רשות להשליך נוקי'ן
 לרה"ר ואלו הן פותקין צינותיהן
 פותמין צינותיהן המקלחים שופכים
 ששופי'ן מחלריהן לרה"ר: וגורפין
 מערותיהן. ומשליכן וצליהן לרה"ר:

צמותיהם הם הרחוקים מן היזק
 הנפיקם ע"י פירותיהם וזו
 היתה סודתה. וצליהן לרה"ר
 היינו פותקין דמי' וזו היתה
 סודתה. וצליהן לרה"ר היינו
 פותקין דמי' וזו היתה סודתה.
 וצליהן לרה"ר היינו פותקין דמי'
 וזו היתה סודתה. וצליהן לרה"ר
 היינו פותקין דמי' וזו היתה
 סודתה. וצליהן לרה"ר היינו
 פותקין דמי' וזו היתה סודתה.
 וצליהן לרה"ר היינו פותקין דמי'
 וזו היתה סודתה. וצליהן לרה"ר
 היינו פותקין דמי' וזו היתה
 סודתה. וצליהן לרה"ר היינו
 פותקין דמי' וזו היתה סודתה.
 וצליהן לרה"ר היינו פותקין דמי'
 וזו היתה סודתה. וצליהן לרה"ר
 היינו פותקין דמי' וזו היתה
 סודתה. וצליהן לרה"ר היינו
 פותקין דמי' וזו היתה סודתה.
 וצליהן לרה"ר היינו פותקין דמי'
 וזו היתה סודתה. וצליהן לרה"ר
 היינו פותקין דמי' וזו היתה
 סודתה. וצליהן לרה"ר היינו
 פותקין דמי' וזו היתה סודתה.
 וצליהן לרה"ר היינו פותקין דמי'
 וזו היתה סודתה. וצליהן לרה"ר
 היינו פותקין דמי' וזו היתה
 סודתה. וצליהן לרה"ר היינו
 פותקין דמי' וזו היתה סודתה.

צימותיהם הם הרחוקים מן היזק
 הנפיקם ע"י פירותיהם וזו
 היתה סודתה. וצליהן לרה"ר
 היינו פותקין דמי' וזו היתה
 סודתה. וצליהן לרה"ר היינו
 פותקין דמי' וזו היתה סודתה.
 וצליהן לרה"ר היינו פותקין דמי'
 וזו היתה סודתה. וצליהן לרה"ר
 היינו פותקין דמי' וזו היתה
 סודתה. וצליהן לרה"ר היינו
 פותקין דמי' וזו היתה סודתה.

אי רב דאמר בו'. לא גרסינן כדפירשנו לעיל): **ב** מה לבד שכן
 אין כח אחר מעורב בו. למאי ו' דפריך דלא חשיב אש מעשיו
 גרמו לו לפי שהרוח מסייע לו ה"מ למפדן הכא מה לצור שכן
 מעשיו גרמו לו תאמר בצננו וסכנו אלא לפי דפירכא שכן אין כח

אחר מעורב בו חשיב טפי דהשתא
 ליכא לניימר שור יוכיח אלא אש
 גרידא ולקמן גבי צור המגלגל פריך
 מה לצור שכן מעשיו גרמו לו דלא
 שיך התם שכן אין כח אחר מעורב
 בו דהכי נימא תאמר צור המגלגל
 שכן כח אחר מעורב בו דמשמע דלא
 הוי צור אלא על ידי כח אחר וזה
 אינו שהרי נעשה צור בלא כח אחר
 משמניחו צרה"ר: **ל** וראוי' בור
 המתגלגל. ככל הספדים כמוכ' אי
 צהדי דקא' אולי קמוקי כמו הו"א
 המתגלגל. ככל הספדים כמוכ' אי
 ופירש הקונטרס דלא גרס ליה
 וטעמא משום דלמרינן לקמן בהנמיח
 (דף טו: ט.) אין דרכן של בני אדם
 להתצונן בדרכים¹ ובעל התקלה נמי
 אין לחייבו מטעם אדם המזיק אלא
 משום דחשיב כרות מנייה והוי אשו
 ואין למוחקו צעזעל כך דלענין כדי
 שלא ילכו כ"כ בחוק שיפתו ויוקרו
 דרכו להתצונן שפיר² ולהכי פריך כמו
 הוא ויתמידי המגלגל הכל ולא צעל
 התקלה ורע"ג³ דלגבי כל צעל שנטול
 המזיק והנך לגי' כו' (לקמן ד' טא:)

והיינו פותקין דמי' וזו היתה
 סודתה. וצליהן לרה"ר היינו
 פותקין דמי' וזו היתה סודתה.
 וצליהן לרה"ר היינו פותקין דמי'
 וזו היתה סודתה. וצליהן לרה"ר
 היינו פותקין דמי' וזו היתה
 סודתה. וצליהן לרה"ר היינו
 פותקין דמי' וזו היתה סודתה.
 וצליהן לרה"ר היינו פותקין דמי'
 וזו היתה סודתה. וצליהן לרה"ר
 היינו פותקין דמי' וזו היתה
 סודתה. וצליהן לרה"ר היינו
 פותקין דמי' וזו היתה סודתה.
 וצליהן לרה"ר היינו פותקין דמי'
 וזו היתה סודתה. וצליהן לרה"ר
 היינו פותקין דמי' וזו היתה
 סודתה. וצליהן לרה"ר היינו
 פותקין דמי' וזו היתה סודתה.
 וצליהן לרה"ר היינו פותקין דמי'
 וזו היתה סודתה. וצליהן לרה"ר
 היינו פותקין דמי' וזו היתה
 סודתה. וצליהן לרה"ר היינו
 פותקין דמי' וזו היתה סודתה.

דלא הוי דומי' דאדם דצנלא ככוונה
 כדאי' צולייה שור שנגח ד' ו' (לקמן ד'
 ברשות. ו' דאפילו עשאו צרשות ואח"כ
 שלא צרשות: תאמר בהני דברשות שור
 יוכיח. וא"ח למ"ד
 תנא שור לרגלו היכי קאמר שור יוכיח
 דברשות חייב והא רגל לא מייחייב אלא
 צרשות הניזק ושם אין לו רשות וי"ל כגון
 שהנך צרה"ר והתין
 והיוק צרה"ר דחייב כדלמרינן לקמן
 (דף ע"ט:); (שייך לע"ס) ה"ג ה**ב**רת' והאי
 ושאין שפילו צרשות הרבים והיוק
 פמוד מלש"ם. וכן כמוכ' עזי' וכן כפר רצ
 אלפס וכן עיקר אכל אומם דכמוכ' צהדי
 לא נהירא דכיון דצנלא זהירו חייב לא יתכן
 להקל עליו לפוטרו¹ ממה שמהירין אצמו
 לקון ולסמור: אי דאפקריניהו בין אר"ב
 בין אשמואל² היינו בור. וא"ח והא משמע
 לקמן צהנמיח (ד' עט.) דלכ"ע המפקיר נוקי'
 לאחר נפילת אונס דפטור והאי נמי אונס
 הוא דצנצין ונטיעה שעשה לא פשע כלום
 וי"ל כיון שהזהירו לקון ולסמור
 שלא יזיקו ועבר הזמן הוי פושע והוי כמפקיר'³
 נכסיו לאחר נפילת פשיעה:

היי' בור. לכאורה נראה דמיירי כשהיוק
 כותל ואילו צעט נפילה גופה ואפי"ה
 מדמה ליה לצור מדלא קאמר הכא אי
 צהדי דקאולי קמוקי היינו אש ועוד
 דאי צהיק דלאחר נפילה מיירי אמאי פטור
 מלשאלם הלא כיון שגפלו מיד היה לו
 לסלקן ועוד דא"כ לא היה ליה למיתני
 לקון ולסמור אלא נתנו לו זמן לפנותו
 ולסלקן כיון דצהיק דלאחר נפילה איירי
 אע"ג דבור אין הולך להזיק ואלו הולכים
 ומזיקין יש לנו ללמדם מצור דעדיף
 הזק דידהו שהולכים ומזיקין מצור שאינו
 הולך ומזיק אלא מוזיק במקומו ונראה
 דצהיק דלאחר נפילה נמי

מוד א מיי פ"ד מה'ל
 מקי ממון הלכה ה
 סגנו עשין סט טו"ש ע"מ
 סי' ח' סוף ג'
 בזה ב ג מיי פ"ג
 מהלכות נזיק מוזיק
 הלכה ג ח סגנו עשין ע
 טו"ש ע"מ סי' ח' סוף
 ה'
 ב ד מיי טו סוף ע"ע
 עס סוף ג'
 ב ד מיי טו סוף הלכה י'
 סגנו עס טו"ש ע"מ
 סי' ח' סוף ג':

רבינו הנגאל

לאיתווי' ליחה נירו
 ויסכסה אבנו. פי'ס
 הצד השוה שבחן בו'.
 לאיתווי' מאי. אמ' אבי
 לאיתווי' אבנו וסכנו
 ומשאו שהניחין בראש הגג
 ונפלו ברות מצויה והיוק
 בור דנייחי'. אבל חבר
 דקאולי נזיק אי ציטרסא
 ליה דהיינו אש. אלא אפי'
 בור דנייחי'. רבא אמ'
 לאיתווי' בור המתגלגל
 כו'. רב אדא בר אבהו
 אמ' לאיתווי' הא דתיני'
 ולקמן ג. א. כל אלו שאמרו
 פותקין ביבמותיהן וגורפין
 מערותיהן בימות ההמה
 אין להן רשות. בימות
 הגשמים אפי' שיש להן
 רשות אם היוקן חייב
 לשלם. במקום חלוקת רב
 ושמואל כבר פירשונו
 למעלה (ע"ל ג. א.).